

malaga kõnnele. Palwed saidwad tehtud, ja mees läks hiljofeste, kui ta tulnud, jälle omma foio, agga watis minnes korra taggast, senna kofta, kus ta seisnud; ja wata, foia teise otsa peäl on üks reddeliga wagga mehhe põningule lainud, kus temma — selle ma wisi järrel — ka omma wilja piddas; ja tahhas wahhest warraštada. Warras sai agga lugist siise lainud, kofhe mees wõttis tassast wisi reddeli alt ärra, läks tuppä ja täetas perremehhele ja ütles: armas naber, sul on üks wõdras põningul; wõtta omma küänla kätte ja minne üllese, küllab sa siis leiad. Ollen reddeli jo alt ärra wõtnud, et ta ei peäse ennam. Perremees läks üllese ja warras olli omma fotti wiljaga jo täitnud, agga ehmatēs ei woinud temma sannage lausta.

Ebralikkult räkis maia isä nüüd temmaga, ätteldes: Terre tullemast, armas söbber, kust sa ni hilja minno põningule tulled? tulle ommeti minnoga tuppä. Warras hakkas tullema, ja jättis omma wilja fotti mahha. Ei mitte, ütles maia isä, wõtta omma wilja kasa. Jummal on mind maiapiddajaks se wilja ülle pannud, ja Temmale pean kofima, mis sellega tehtud. Sinna nüüd olled mo taewa Jäsa käest sedda warrastanud, mis Temma minno holeks annud. Leppi siis nüüd Jummalaga ärra. Sa ommeti isse tead, mis Temma ürtelnud: Sinna ei pea mitte warrašta-

ma, ja et ei ükski warras ei pea Jummalä riki pärrina.

Warras wõttis omma wilja ja toi sedda mahha. Nüüd ütles maia isä omma naesele: Emmake, touse ülles, olle kemas; anna leiba ja woid; üks wõdras mees on weel ni hilja meile tulnud, ja temmale on sedda tarwis. Emma toustis ülles, kattis lauoa, ja panni sömist laua peäle. Warras pallus wasto ja ei tahtnud süa; agga maia isä wõttis isse ja mees piddi tagga järrele ka wõtma. Said sönud ja jonud, wagga maia isä siis ütles: Söbber, ehk sa tahhad sö maiale mo jure jada, küllab ma leian sulle asset. Agga kui sa ei tahha, siis minne minno pärrast kül foio. Warras pallus ennast foio minnema. Noh, siis minne peäle.

Minnes tahtis temma wilja fotti mahhajätta. Ei mitte, ütles maia isä, se on üksford rägitud, ja jään omma sanna jure; sa olled nüüd jo sedda wilja warraštanud ja olled omma pattuste kättega sedda rojastanud, ei tahha minna sedda mitte ennam omma wilja sekka, egga ommas maia sedda ennam prukida. Lemma siis piddi sellega minnema, agga tulli warst jälle taggast ja pallus ikka, et maia isä sedda wilja piddi wõtma. Ei ütles temma, woi se olla; minne agga ja sellela omma wargust Jummalaga ärra. Hommiko enne walget olli warras jälle ukse peäl, ja pallus siise. Tehti temmale ust lahti, ja sure süddame abhas;